

Arrest

nr. 141 258 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn, geboren op X te X. U woonde er bij uw moeder en vader. Uw moeder was christen en nam u mee naar de Kerk. Toen u ongeveer vijf of zes jaar was besloot uw moeder om niet langer bij uw vader te blijven omdat uw vader wilde dat u moslim zou worden. U en uw moeder gingen naar Monrovia, zonder uw vader. U ging naar school tot de elfde klas senior secundair onderwijs.

Toen u ongeveer zestien of zeventien jaar was, gingen u en uw moeder naar Yakepa omdat uw vader uw moeder bleef lastig vallen opdat jullie beiden moslim zouden worden. Na ongeveer vijf jaar keerden jullie terug naar Monrovia.

U kreeg een relatie met John (B.) en jullie kregen samen een dochter Favor (B.), geboren op 16 mei 2007 te Firestone. U woonde niet samen met uw vriend omdat jullie beiden bij jullie ouders woonden. Toen uw dochter twee jaar was, bracht u haar naar de familie van John. John stierf op 12 april 2013 aan de gevolgen van malaria.

U kreeg te horen, toen u 21-22 jaar was (nvdr. 2006-2007) dat uw vader u wilde uithuwelijken aan een vriend van hem, een oudere man. Uw moeder liet dit niet toe. Uw vader dreigde ermee uw moeder of uzelf te vermoorden omdat jullie schande brachten over hem. Via via vernam u dat uw vader op zoek was naar u.

U verbleef toen u ongeveer 26 jaar was (nvdr 2011) bij Esther in Monrovia. Ze zorgde voor u. U besloot echter om, een tijdje voor u naar België kwam, terug naar uw huis te gaan waar u voordien met uw moeder had gewoond. Uw moeder was weggegaan in februari 2014, waardoor u haar kamer kon nemen. U weet niet waar uw moeder naartoe is gegaan, maar u zegt dat ze naar een oplossing zocht omwille van het probleem met uw vader. U besloot, omwille van de ebola uitbraak dat u uw dochter dicht bij u wilde en ging haar daarom halen bij de familie van haar vader.

Esther zei dat u best het land kon verlaten omwille van de problemen met uw vader. Ze zorgde ervoor dat u de nodige documenten had en bekostigde uw reis. Uw dochter bleef bij Esther. U verliet Monrovia op 19 augustus 2014 en arriveerde de volgende dag in België. U vroeg diezelfde dag, 20 augustus 2014, asiel aan bij de Belgisch instanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest voor het ebola virus. (zie gehoor CGVS, p 3) Daarnaast vreest u ook uw vader omdat hij wilt dat u moslim wordt en omdat hij u zou dwingen om te trouwen met een vriend van hem (zie gehoor CGVS, p 18).

Vooreerst haalt u tijdens uw gehoor bij het CGVS aan dat u het Ebola virus vreest (zie gehoor CGVS, p 3). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in een bepaalde regio in Afrika, kan de door u ingeroepen vrees voor besmetting door het Ebola-virus geen aanleiding geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De door u aangehaalde vrees in dit verband is vreemd aan de criteria die worden vermeld in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U maakt in dit verband evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980. Het feit dat dergelijke epidemie zou voorkomen in uw land van herkomst is niet van aard om in concreto een onmenselijke of vernederende behandeling ten gevolge van deze epidemie in uw hoofde vast te stellen. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn. Bovendien, kan er slechts sprake zijn van een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of een van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door u aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Verder dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ernstig wordt ondermijnd door incoherente en weinig aannemelijke verklaringen met betrekking tot belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo vreest u uw vader omdat hij wilt dat u moslim zou worden(zie gehoor CGVS, p 4).

Met betrekking tot de problemen die u aanhaalt omdat uw vader zou willen dat u moslim zou worden dient allereerst te worden opgemerkt dat u **niet kan overtuigen dat u daadwerkelijk christen bent, behorende tot de Pinksterkerk** (zie gehoor CGVS, p 4). U zegt dat u ongeveer achttien jaar was toen u christen werd en dat u sinds uw vijftien – zeventien jaar naar de kerk ging. U verklaart tevens dat u christen wilde worden en geen moslim (zie gehoor CGVS, p 4). U heeft er dus bewust voor gekozen om christen te worden. Ook uw moeder wilde dat u christen zou zijn (zie gehoor CGVS, p 5). Ze nam u mee naar de kerk sinds u jong was (zie gehoor CGVS, p 19). U verklaart tevens dat u wekelijks op zondag naar de kerk gaat (zie gehoor CGVS, p 24). Van u mag dan ook verwacht worden dat u enige kennis heeft over het christendom. Echter, u ontbreekt elke notie ervan. Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt of er bij christenen wordt gevestigd, zegt u 'Als je het wilt, je bidt. Je kan vasten, maar het is niet altijd. Als je iets nodig hebt, dan ga je vasten.' Wanneer de PO wil weten of er in een bepaalde periode wordt gevestigd bij de christenen, zegt u 'Ja, soms, doe je het samen. Zoals vandaag, op vrijdag, ze kunnen zeggen, vandaag doen we vasten.' (zie gehoor CGVS, p 25). Uit informatie toegevoegd

aan het administratief dossier blijkt dat Vasten ook binnen de Pinkstergemeenschap een plaats inneemt. Ook wanneer de PO u vraagt om meer te vertellen over Pasen, zegt u initieel 'Ik weet niet waar ik moet starten. Pasen is belangrijk voor christenen, maar ik weet niet waar ik moet beginnen.' Wanneer de PO vraagt wat er dan gebeurde met Pasen, zegt u 'Pasen, dan bidden ze, Jezus ging naar Jeruzalem, hij hangt palmtakken.' Wanneer de PO u aanspoort om meer te vertellen over Pasen, wat er dan gevierd wordt, zegt u 'Dat weet ik niet. Ik weet er niet zoveel van. Ik ben nog maar 30, ik leer om christen te worden.' Wanneer de PO u erop wijst dat als u elke zondag naar de kerk gaat, dat u dan toch moet weten wat er met Pasen gebeurt, zegt u 'Ja, Pasen, op zondag, Jezus ging naar Jeruzalem. Hij werd koning en het was een gelukkige dag voor iedereen. Ik heb de Bijbel niet zo bestudeerd. Ik ga naar de kerk en ik bid, maar ik heb me niet toegelegd op de Bijbel.' Wanneer de PO vraagt of de mensen Pasen vieren omdat Jezus koning is geworden, zegt u 'Ik weet het niet. Ik wil niet liegen. Ik vier Pasen omdat de andere het doen. Het gaat om Jezus, maar ik weet niet waarom.' (zie gehoor CGVS, p 25-26). **Het is helemaal niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte bent van het geloof waarvan u zegt dat u het bewust heeft gekozen waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas, dat uw vader u zou dwingen om moslim te worden ernstig in twijfel wordt getrokken.**

Niet alleen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u christen, behorende tot de Pinksterkerk zou zijn (zie supra), tevens kan u niet aannemelijk maken dat uw vader u hierover ook daadwerkelijk lastigviel. Vooreerst is het niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte bent over uw vader. Wanneer de PO u vraagt naar zijn naam, zegt u 'Ik heb mezelf beloofd om zijn naam niet in mijn mond te nemen. Als ik zijn naam zeg, zal ik sterven. Hij is niet mijn vader. Ik wil zijn naam niet zeggen.' Wanneer de PO u vraagt of u zijn naam kent, zegt u 'Ik wil zijn naam niet weten.' (zie gehoor CGVS, p 5). Van u als asielzoeker mag echter worden verwacht dat u uw volledige medewerking zou verlenen aan de asielinstanties van het gastland, en in dat verband alle informatie zou verstrekken die u door deze instanties wordt gevraagd, teneinde deze laatsten toe te laten om na te gaan of u in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève. U zegt daarnaast dat hij lid is van een **society**. Wanneer de PO u vraagt van welke society, moet u ook hier het antwoord verschuldigd blijven (zie gehoor CGVS, p 6). Daarnaast weet u ook niet of hij een bepaalde functie zou innemen binnen deze society (zie gehoor CGVS, p 6). U weet verder ook niet waar uw vader woont (zie gehoor CGVS, p 6). U zegt '...sommigen zeggen 'uw vader is in Guinee of daar'. Ik weet niet waar hij woont...'. U verklaart zelfs 'Als ik hem zou zien, ik zou hem niet kennen.', u verklaart dat u uw vader de laatste keer zag toen u zes of zeven jaar was maar dat u het zich niet kan herinneren (zie gehoor CGVS, p 15).

Het is niet aannemelijk dat u niet meer over uw vader weet aangezien u verklaart dat u hem vreest omdat hij u wilt vermoorden. Immers, indien u en uw moeder werkelijk zouden vrezen voor deze man, mag er van jullie verwacht worden dat jullie zoveel mogelijk informatie over hem zouden zoeken. Het feit dat u dit nalaat doet afbreuk aan uw asielrelaas.

U verklaart dat u informatie over uw vader krijgt via wat mensen u zeggen (zie gehoor CGVS, p 15) daar u zelf geen contact heeft met uw vader (zie supra). Echter, wanneer de PO vraagt naar wie deze personen dan zijn, zegt u 'Mijn vrienden en ook vrienden van mijn moeder.' Wanneer de PO peilt naar de namen, zegt u 'Neen, ik ken hun naam niet.' Wanneer de PO nogmaals vraagt om de namen te geven van de mensen die dingen over uw vader zeggen, zegt u 'Ik ken hun naam niet.' Wanneer de PO wederom vraagt om de namen te geven, zegt u 'Ja, maar de vrienden, als ze komen naar het huis, ze zeggen 'de vader van Alicia, hij kent haar goed'. Mijn moeder vraagt, 'hoe kan dat, ze is weg toen ze 6 jaar was'. Ze zei me, 'wees voorzichtig, je vader kent je'. Wanneer de PO opmerkt dat deze mensen naar uw huis komen, maar dat u hun namen niet kent, zegt u '... Ik ben er niet als zij er zijn.' (zie gehoor CGVS, p 15-16). Wanneer de PO u erop attent maakt dat u ook zei dat uw vrienden over uw vader spraken en vraagt welke dit dan waren, zegt u 'Mijn vriendje, andere vrienden. Ze zeggen het.' (zie gehoor CGVS, p 16). **Het is niet aannemelijk dat u niet kan zeggen wie u de informatie over uw vader doorgeeft waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd. Immers, daar dit de enige informatie kanalen zijn die u iets meer over uw vader kunnen zeggen, mag van u verondersteld worden dat u deze mensen op zijn minst persoonlijk kent.**

U zegt ook dat uw moeder u informatie geeft over uw vader (zie gehoor CGVS, p 16). Echter, uit bovenvermelde blijkt dat u weinig informatie over uw vader van haar heeft ontvangen. Verder zegt u dat uw moeder in contact was met uw vader, maar dat u niet weet waarover ze praten (zie gehoor CGVS, p 17). Ook hier is het niet aannemelijk dat uw moeder u niet informeert over wat uw vader allemaal zegt of doet indien ze werkelijke zou vrezen voor uw veiligheid. U vertelt dat uw moeder soms zei dat uw vader belde. 'Soms als ik op school ben, dan zegt hij (nvdr vader) dat hij naar de campus komt. Dan belt mijn moeder dat ik de campus moet verlaten. Dan ga ik soms gedurende een week niet omdat ik mijn vader niet wil zien.' (zie gehoor CGVS, p 16). Ook hier wordt de geloofwaardigheid van uw relaas alweer aangetast. Immers, indien uw vader u werkelijk zou willen benaderen, is het niet aannemelijk dat hij uw moeder hierover informeert zodat ze de mogelijkheid heeft om u in veiligheid te brengen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw vrees niet alleen is gebaseerd op bouteveronderstellingen, tevens zegt u zelf dat er **niets is gebeurd, maar dat hij praat en zegt dat hij u zal vinden** (zie gehoor CGVS, p 18).

Echter, uw vader zou u al toen u vijf of zes jaar was, hebben gezegd dat u moslim zou moeten worden (zie supra). U ben nu negenentwintig jaar en tot op heden is uw vader er niet in geslaagd om u nog maar te benaderen. U verklaart bovendien dat uw vader veel invloed heeft (zie gehoor CGVS, p 5-6). Indien uw vader werkelijk over connecties zou beschikken en indien hij inderdaad, zoals u zelf zegt 'Hij zou ons altijd zien. Overal waar we zouden zijn, hij zou weten waar we zijn.' (zie gehoor CGVS, p 5), is het niet aannemelijk dat hij er tot op heden niet in geslaagd is om u hierover aan te spreken of dat hij nog maar in uw nabijheid kwam. Het ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. **Ook in verband met uw vermeende gedwongen huwelijk is het niet aannemelijk dat uw vader, als hij inderdaad zo machtig zou zijn, niets heeft kunnen doen dat nog maar wijst op enig probleem dat u zou hebben ondervonden.** U zegt initieel dat u en uw moeder naar Yakepa verhuisden van Monrovia toen u zestien- zeventien jaar was. Wanneer de PO u vraagt waarom jullie verhuisden, zegt u dat het was 'omwille van het probleem met uw vader' (zie gehoor CGVS, p 18). Echter, wanneer u uitdrukkelijk wordt gevraagd welk probleem er dan was, kan u hier geen concreet antwoord op geven. U zegt 'Niet met mijn vader. Er was geen eten, geen werk en mijn moeder kon niets doen. Geen geld. Daarom keerden we terug.' Wanneer de PO duidt dat er wordt gevraagd omwille van welk probleem met uw vader dat u naar Yakepa ging, zegt u 'Zelfde. We zochten naar een plek om rust te hebben. Maar overal waar we heen gingen, was er een probleem.'. Wanneer de PO nogmaals vraagt welk specifiek probleem er dan was met uw vader, zegt u 'Yekepa is ver van Monrovia. Mijn moeder zei, het is misschien beter zo. Ik zei dat ik niet zo een leven wilde hebben. Daarom zijn we daar 5 jaar gebleven, maar er was geen werk ofzo. Daarom zei mijn moeder, we gaan terug naar het huis. Dat kunnen we verhuren. Dus dan keerden we terug naar Monrovia.' (zie gehoor CGVS, p 18-19). Niet alleen kan u niet duidelijk schetsen met welke problemen u en uw moeder werden geconfronteerd, tevens zegt u uiteindelijk dat u in Yakepa geen problemen kende met uw vader, maar dat u terugging naar Monrovia omwille van materiële problemen. **Uw geloofwaardigheid wordt nogmaals ondergraven daar u uiteindelijk verklaarde dat u in Yakepa geen problemen had met uw vader.** Bovendien verklaart u dat u nergens in Liberia veilig zou zijn (zie gehoor CGVS, p 22-23), terwijl u verklaart dat u in Yakepa geen problemen kende met uw vader. Verder geeft u aan dat u, nadat uw moeder in februari 2014 verdwenen was, in het huis in Old Road ging wonen (zie gehoor CGVS, p 12). U zegt bovendien dat uw vader zou weten waar het huis in Old Road is (zie gehoor CGVS, p 17). **Indien u werkelijk zou vrezen voor uw vader, is het nogmaals niet geloofwaardig dat u zou gaan wonen in een huis dat hij kent.**

Tot slot dient te worden opgemerkt dat niet alleen uw asielrelaas niet aannemelijk is, tevens is uw vluchtrelaas ook niet doorleefd waardoor uw **algehele geloofwaardigheid verder te niet wordt gedaan.** U verklaart dat Esther u heeft geholpen met uw vertrek uit Liberia (zie gehoor CGVS, p 11). Ze zou over onvoldoende middelen beschikken om zowel uw reis als deze van uw dochter te financieren (zie gehoor CGVS, p 12). Wanneer de PO u vraagt of u ondertussen weet waar uw dochter is, zegt u 'Dat weet ik niet waar ze is.'. Wanneer de PO vraagt waar u haar heeft achtergelaten, zegt u 'Ik heb haar bij Esther gelaten op de luchthaven. Ik hoor niet van hen, ik weet niet waar ze zijn.'. Wanneer wordt gevraagd of u geprobeerd heeft om hen te contacteren, zegt u 'Ik heb geen contactgegevens.'. U verduidelijkt dat u haar nummer niet mee had genomen omdat uw gedachten er niet bij waren, omdat u in de war was door de problemen. U zegt tevens dat Esther u geen nummer heeft gegeven (zie gehoor CGVS, p 10-11). Echter, u zegt wel dat 'Esther zei, als alles ok is, kan je je kind helpen.'. Wanneer de PO u dan vraagt hoe u uw kind zou kunnen helpen als u haar niet kan contacteren, kan u alleen zuchten en zeggen dat u het niet weet. (zie gehoor CGVS, p 12). Niet alleen wordt hierdoor uw vluchtrelaas dermate ondermijnd, tevens wordt uw vrees voor het ebola virus hiermee in twijfel getrokken. **Immers, als u uw land van oorsprong verlaat omwille van een besmettelijke ziekte, mag van u verwacht worden dat u alles in het werk stelt om op de hoogte te blijven over het lot van uw dochter en uw andere verwanten en vrienden.**

Gelet op voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U bent niet in het bezit van **enig document ter staving van uw asielrelaas of reisweg.** De vaststelling dat u niet kon preciseren onder welke naam u heeft gereisd (zie gehoor CGVS, p 13), noch met welke maatschappij (zie gehoor CGVS, p 13), houdt wederom een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw uitleg hiervoor, met name dat u de documenten niet zelf in handen heeft gehad, is in het geheel niet overtuigend om uw onwetendheden te verklaren. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten

en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Vooral vluchten uit niet-Schengenlanden worden bij aankomst in de Schengenzone aan strenge controles onderworpen (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

U legt wel een **geboorteakte** voor, met registratie nr 33-LM20131212-090, uitgegeven op 12 december 2013. Uw nationaliteit wordt echter op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster betoogt in het onderhavige verzoekschrift:

"Subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet 15 december 1980.

"Art. 48/4. § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 5 5/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.»

Verzoekster is afkomstig van Liberia .

In geval van terugkeer loopt zij een reëel risico het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandeling gelet op de uitbraak van de Ebola-epidemie.

Sinds maart 2014 heeft Liberia te kampen met een Ebola-epidemie, die volgens de "Centers for Disease Control and Prevention" de grootste en meest complexe uitbraak van Ebola ooit betreft. Ook Guinee en Sierra Leone zijn zwaar getroffen.

Ebola is een zeer gevaarlijke en dodelijke ziekte, waarvoor er geen vaccin of specifieke medische behandeling bestaat.

De kans op overlijden voor een persoon die besmet is met Ebolabedraagt meer dan 50 %.

Het Instituut voor Tropische Geneeskunde bevestigt dat dit "de ergste ebola-epidemie" tot nog toe is, "gezien het hoge aantal ziekte- en sterfgevallen, maar ook omwille van de geografische spreiding. Er zijn in de huidige uitbraak meer dan 1.500 mensen aan ebola overleden".

Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie werden op 23 oktober in totaal reeds 10.141 mensen besmet met het ebola-virus, hoofdzakelijk in Guinee, Sierra Leone en Liberia, waarvan 4.922 zijn overleden.

De European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC) bevestigt in het rapid risk assessment van 29.09.2014 dat:

"It is unprecedented in size, in geographical distribution, and in affecting densely populated urban areas. The outbreak has not yet reached its peak and is still evolving. WHO declared the outbreak a Public Health Event of International Concern (PHEIC) on 8 August 2014 and confirmed on 22 September that the 2014 Ebola outbreak in West Africa continued to constitute a Public Health Emergency of International Concern.

At its meeting on 18 September, the United Nations Security Council recognized the EVD outbreak as a 'threat to international peace and security' and unanimously adopted a resolution (Resolution 2177 (2014)) on the establishment of an UN-wide initiative which focuses assets of all relevant UN agencies to tackle the crisis. This was only the second disease in history that has reached the attention of the Security Council."

De ECDC stelt verder dat:

"It is expected that the rate of new cases will continue to rise in Sierra Leone and in Liberia in the coming weeks and possibly months. The complexity of the outbreak, the weak public health systems in the affected countries, and the magnitude of this outbreak make it difficult to predict when the spread is likely to peak and start to decelerate.

(...)

If the outbreak continues with the current dynamics, without effective measures in place, a potentially explosive evolution is expected, with serious consequences for the region. Moreover, a significant rise in the number of cases would increase the risk of spread to neighbouring and other countries. (...) The models also indicate that the peak of the outbreak has not been reached".

Hieruit volgt dat de ebola-epidemie in de toekomst nog gaat verergeren.

Reizen naar Liberia, Sierra Leone en Guinee wordt voor iedereen afgeraden, tenzij het gaat om medische hulpverleners.

Uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Liberia blijkt echter dat "(d)e medische faciliteiten ter plaatse staan momenteel onder grote druk ten gevolge van de Ebola-crisis. Ziekenhuizen en andere medische centra worden gesloten en medisch personeel is afwezig, wat ervoor zorgt dat de openbare gezondheidssector zo goed als lam ligt."

Zie:

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afrika/liberia/ra_liberia.jsp

De reisadviezen worden gegeven aan iedereen, niet alleen aan Belgen. Onderdanen van Guinee, Sierra Leone en Liberia lopen evenveel risico op besmetting als anderen.

De VN hebben een resolutie aangenomen met betrekking tot Ebola: Resolution 2177 (2014) aangenomen door de Veiligheidsraad op 18 september 2014 in dewelke de ernst van de situatie erkend en de noodzaak om internationaal maatregelen te nemen.

Het objectief van deze resolutie is om de samenwerking tussen de lidstaten te verbeteren om de epidemie te bestrijden en om de verdere verspreiding op internationaal gebied zo goed mogelijk tegen te gaan, en tenslotte om zoveel mogelijk levens te redden.

In deze filosofie, waarin zoveel mogelijk levens gespaard worden, dient de noodzaak tot het geven van internationale bescherming aan mensen afkomstig van Guinee, Sierra-Leone en Liberia gezien te worden. Terugkeer naar een land waar de epidemie zich met grote snelheid verspreid, en hele gemeenschappen uitroeit, waar dus het leven van alle burgers in gevaar is, is een onmenselijke en vernederende behandeling.

De situatie is zeer ernstig en reizen naar de getroffen landen wordt ten stelligste afgeraden.

De gezondheidssituatie in deze landen is erkend als gevaarlijk voor elke persoon die ernaartoe reist, of het nu gaat om een Belg of een onderdaan van het land.

De VN Veiligheidsraad verwijst in de Resolutie 2177 daarenboven op het feit dat de Ebola-epidemie gevolgen heeft voor de stabiliteit van de getroffen landen:

"Recognizing that the peacebuilding and development gains of the most affected countries concerned could be reversed in light of the Ebola outbreak and underlining that the outbreak is undermining the stability of the most affected countries concerned and, unless contained, may lead to further instances of civil unrest, social tensions and a deterioration of the political and security climate".

Het reisadvies geldt niet alleen vanwege een verhoogd risico op besmetting, maar omdat de veiligheidssituatie voor de reiziger in het geding kan zijn. Hierbij kunt u denken aan: toegenomen sociale onrust, binnenlandse reisbeperkingen, gesloten grensovergangen, geannuleerde vluchten en mogelijk geen of een zeer beperkte toegang tot medische zorg.

Niet alleen de besmette mensen lopen risico door de epidemie. Ook andere burgers lopen gevaar, omwille van de economische ontwrichting die de ziekte met zich meebrengt in de getroffen gebieden.

De economie in de getroffen landen is totaal ontwricht door de epidemie. Zo leest men in de pers, bij voorbeeld over Liberia:

"Just as Liberia's economy was recovering from an ugly civil war, hysteria surrounding the Ebola outbreak triggered an economic slowdown that threatens over 2 million Liberians already struggling below the poverty line. Those who contract Ebola aren't the only ones whose lives are at risk." In de getroffen landen dreigt een voedselcrisis, nu de mobiliteit ernstig beperkt is. Bovendien is alle medische zorg in beslag genomen door de Ebola-patiënten, met als gevolg dat mensen sterven van ziektes die verzorgd hadden kunnen worden.

In Sierra Leone's hoofdstad Freetown zijn alle private ziekenhuizen gesloten als gevolg van Ebola. Hierdoor is de gezondheidszorg tot een laag pitje gereduceerd met heel wat sterfgevallen, te wijten aan te behandelen aandoeningen, tot gevolg.

Gelet op de huidige Ebola-epidemie die in Liberia, Guinee en Sierra Leone woedt meent verzoekster dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend omdat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het Ebola-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico.

Het risico om besmet te raken met Ebola is ernstig en actueel.

Het risico dient uiteraard niet 100% zeker te zijn. Verzoekster verwijst naar het arrest Salah Seekh, van het EHRM, waarin wordt gesteld dat "on the basis of the applicant's account and the information about

the situation in the 'relatively unsafe' areas of Somalia for members of the Ashraf minority, it is foreseeable that upon his return the applicant will be exposed to treatment in breach of Article 3."

Dit blijkt tenslotte uit de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1, waarin hij in programma De Ochtend heeft verklaard dat België geen mensen zal terugsturen naar Ebola-landen Guinee, Liberia en Sierra Leone.

Levensbedreigende epidemie als grond voor subsidiaire bescherming

Subsidiaire bescherming is de bescherming die subsidiair aan de vluchtelingenstatus kan gegeven worden aan wie het risico loopt op ernstige schade in het land van herkomst.

Volgens artikel 2, sub e, van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder:

„persoon die voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt”: een onderdaan van een derde land [...] die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst[(4)] [...] terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15 [en] artikel 17, leden 1 en 2, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen”.

Het risico op ernstige schade, met name besmetting met Ebola, staat buiten kijf. Dit blijkt uit hetgeen hierboven reeds is aangehaald.

Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming.

Verzoekster verwijst naar het arrest Eljafaji t. Nederland, waarin met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt gesteld:

Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.

Een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming is noodzakelijk, om de bescherming die het EVRM biedt, te kunnen garanderen.

Ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie kan dan ook geenszins uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming.

Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen.

Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier opnieuw een “persoon”, deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen.

Dit zorgt ervoor dat er een nieuwe ‘protection gap’ wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen.

De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar niet zou afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade.

Dit zou erop neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de veroorzaker ervan geen persoon zou zijn.

Er bestaat een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die ‘iemand’ vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie.

Deze interpretatie is dus niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt.

Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie.

Het Grondwettelijk Hof stelt:

« Etant donné que la lacune constatée réside dans le texte soumis à la Cour, il appartient au juge à quo de mettre fin à l'inconstitutionnalité constatée par la Cour, ce constat étant exprimé en des termes suffisamment clairs et complets pour permettre d'appliquer la disposition en cause dans le respect des articles 10 et 11 de la Constitution. » (Cour Constitutionnelle, Arrêt n°42/2012 du 8 mars 2012)

Het CGVS dient dus een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie te geven van het recht op subsidiaire bescherming, en kan dus geen rekening houden met de uitsluiting van bescherming aan mensen die te vrezen hebben voor onmenselijke behandeling niet veroorzaakt door een persoon.

Een discriminatie is het bestaan van een verschillende behandeling (het recht krijgen op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechvaardiging is.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens:

“46. Selon la jurisprudence de la Cour, une distinction est discriminatoire au sens de l'article 14 si elle « manque de justification objective et raisonnable », c'est-à-dire si elle ne poursuit pas un « but légitime » ou s'il n'y a pas de « rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé ». Par ailleurs, les Etats contractants jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour déterminer si et dans quelle mesure des différences entre des situations à d'autres égards analogues justifient des distinctions de traitement (voir notamment Gaygusuz, précité, p. 1142, § 42, Larkos c. Chypre [GC], no 29515/95, § 29, CEDH 1999-I, et Thlimmenos c. Grèce [GC], no 34369/97, § 40, CEDH 2000-IV). »

Verschuillende groepen vreemdelingen op een andere manier behandelen, kan maar indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschuillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een proportionaliteitstoets.

In casu is de discriminatie tussen de vervolgde door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet gerechtvaardigd op objectieve en redelijke wijze.

Ook de proportionaliteitstoets toont de onredelijkheid van de situatie aan. De ene krijgt een verblijfsvergunning voor ten minste een jaar, vernieuwbaar. De tweede dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest.

Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn.

Verbod op refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM

Het verbod op refoulement is de hoeksteen van het internationaal vluchtelingenrecht.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3. In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen te worden blootgesteld aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.

In casu dient vastgesteld te worden dat terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoekster zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat zij een groot risico loopt om besmet te raken met Ebola.

De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit.

Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Guinee, Liberia of Sierra Leone, zolang de epidemie woedt, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit artikel bepaalt:

Artikel 78

1. De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen. (eigen onderlijning) Het UNHCR stelt:

A need for international protection arises where State protection is absent, de facto or de jure, with the result that basic human rights are seriously at risk.¹⁵

Gelet op de schending van artikel 3 EVRM, waartegen België bescherming dient te bieden, dient aan verzoekster ten minste de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.”

2.2.1. Waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift, net als bij het CGVS, aanvoert het Ebola-virus te vrezen, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoekster aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Waar verzoekster aanvoert dat er sprake is van een ongerechtvaardigde discriminatie tussen personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijk epidemie, dient eraan herinnerd te worden dat het non-discriminatiebeginsel inhoudt dat gelijke gevallen gelijk behandeld moeten worden en dat verschillende gevallen verschillend behandeld moeten worden. Verzoekster toont nergens aan dat personen die bedreigd worden door een staat of persoon en personen die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* Ebola, gelijke gevallen behelzen. Aangezien het geen gelijke gevallen betreft, is het non-discriminatiebeginsel niet geschonden door personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige epidemie verschillend te behandelen. De door verzoekster bijgebrachte informatie met betrekking tot Ebola doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.2.2. Verzoekster onderneemt voor het overige niet de minste poging teneinde de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze volledig ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Aangezien verzoekster (i) niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk christen is; (ii) evenmin aannemelijk maakt dat zij problemen kende met of een vrees dient te koesteren voor haar vader; (iii) niet-doorleefde verklaringen aflegt over haar vluchtrelaas; (iv) geen documenten bijbrengt ter staving van haar asielrelaas en reisweg; (v) ongeloofwaardige verklaringen aflegt over haar reisweg, kan aan haar beweerde asielrelaas en vrees voor vervolging niet het minste geloof worden gehecht.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS